

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 285/2013-53

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 29. mája 2013 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. PhDr. B. K., B., a mal. R. K., B., zastúpeného zákonným zástupcom otcom – JUDr. PhDr. B. K., ktorou namietajú porušenie svojich základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 1, čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práv podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru Organizácie spojených národov o právach dieťaťa postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pri rozhodovaní o dovolaní, ktoré podal JUDr. PhDr. B. K. proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2 CoP 69/2012 z 31. augusta 2012, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. PhDr. B. K. a mal. R. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 24. apríla 2013 doručená sťažnosť JUDr. PhDr. B. K., B. (ďalej len „sťažovateľ“), a mal. R. K., B., zastúpeného zákonným zástupcom otcom – JUDr. PhDr. B. K. (ďalej spolu len „sťažovatelia“), vo veci namietaného porušenia ich základných práv podľa čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, 2 a 4, čl. 14, čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 40, čl. 41 ods. 1 a 4, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 1, čl. 2 ods. 1, čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1, čl. 13, čl. 14 a čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 3 ods. 1 a 2, čl. 4, čl. 5, čl. 6 ods. 1 a 2, čl. 7 ods. 1, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 18 ods. 1, čl. 24 ods. 1 a 3 a čl. 35 Dohovoru Organizácie spojených národov o právach dieťaťa (ďalej len „dohovor o právach dieťaťa“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní o dovolaní, ktoré podal sťažovateľ proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2 CoP 69/2012 z 31. augusta 2012 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 22. októbra 2012 najvyššiemu súdu dovolanie proti uzneseniu krajského súdu, ktorým krajský súd rozhodol, že v právnej veci mal. R. K. o návrhu sťažovateľa na zverenie maloletého do starostlivosti otca a o návrhu na pozbavenie rodičovských práv a povinností je miestne príslušným súdom Okresný súd Vranov nad Topľou. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie označených práv tým, že najvyšším súdom nebolo „... *pri prevzatí a pridelení veci... vydané sťažovateľovi (dovolateľovi – otcovi dieťaťa) potvrdenie o prevzatí a pridelení predmetného dovolania podľa § 51 ods. 1 a ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov a § 139 ods. 1 vyhlášky 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov, v dôsledku čoho bolo porušené základné právo na zákonného sudcu a vzniklo dôvodné podozrenie z manipulácie súdneho konania a zasahovania do nezávislosti súdu, došlo a dochádza nielen k porušovaniu základných práv účastníka predmetného dovolacieho súdneho konania (maloletého sťažovateľa a sťažovateľa), ale v dôsledku: nečinnosti Najvyššieho súdu SR – nekonaním vo veci predmetného dovolania sťažovateľa (dovolateľa – otca dieťaťa) a vzniku protiprávneho stavu absencie výkonu súdnej právomoci, keď nebola vykonaná súdna*

právosmoc, resp. bol odmietnutý výkon súdnej právomoci v zákonom presne stanovenej, časovo ohraničenej a uzavretej 6-mesačnej lehote na rozhodnutie súdu (bez zákonnej možnosti predĺženia súdom), na vykonanie ktorej má účastník konania právny nárok garantovaný vnútroštátnym právom (§ 243c Občianskeho súdneho poriadku v spojitosti s § 75 ods. 5 Občianskeho súdneho poriadku a v spojitosti s § 1, § 2, § 3, § 6 a § 100 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR), t. j. nebolo vydané rozhodnutie o predmetnom dovolaní v zákonom stanovenej lehote...“.

Sťažovatelia v sťažnosti ďalej uviedli, že sťažovateľ vyčerpal všetky opravné prostriedky, ktoré mu zákon účinne poskytuje, a teda v rámci 6-mesačnej lehote stanovenej na vydanie rozhodnutia v jeho právnej veci podal sťažnosť podľa § 62 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) predsedovi najvyššieho súdu z dôvodu priet'ahov v konaní, ktorá bola vybavená po uplynutí uvedenej lehote a osobou, ktorá na jej vybavenie nebola kompetentná, a preto sťažovateľ považuje jej vybavenie za účelové, zmätočné a nezákonné. V uvedenej odpovedi bol sťažovateľ „zavádzajúco informovaný o vydaní rozhodnutia súdu v tejto veci dňa 28. 02. 2013...“. V tejto súvislosti sťažovateľ argumentoval, že nebol predvolaný na žiadne pojednávanie, na ktorom by v súlade s § 156 ods. 2 a § 168 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bolo vyhlásené rozhodnutie najvyššieho súdu, a do dnešného dňa mu žiadne rozhodnutie najvyšší súd nedoručil.

Sťažovatelia navrhli, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

«1. V dôsledku protizákonného a protiústavného postupu Najvyššieho súdu SR v rámci súdneho konania o dovolaní sťažovateľa (dovolateľa – otca dieťaťa) proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dna 31. 08. 2012, č. k. 2CoP/69/2012-228;

o ktoré bolo vydané v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletých, začatej na základe navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej na pozbavenie rodiča (odporkyne – matky dieťaťa) výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu v celom rozsahu okrem vyživovacej povinnosti rodiča (odporkyne – matky dieťaťa) voči maloletému

dieťaťu, ktorá podľa § 39 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov rozhodnutím súdu nezaniká, a na zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti navrhovateľa (rodiča – otca dieťaťa) a určenie výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu v celom rozsahu navrhovateľovi (rodičovi – otcovi dieťaťa), rešpektujúc ustanovenia § 39 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov vo vzťahu k odporkyni, ktorý doručil navrhovateľ (otec dieťaťa) miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava V dňa 24. 04. 2012 (sp. zn. 20P/135/2012), a ktorý bol nezákonne postúpený nelegitímnemu – miestne nepríslušnému Okresnému súdu Vranov nad Topľou, kde je predmetom nelegitímneho a nezákonného súdneho konania (sp. zn. 4P/102/2012),

- procesným úkonom Najvyššieho súdu SR, ktorý spočíval v nevydaní potvrdenia o prevzatí a pridelení vecí podľa § 51 ods. 1 a ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších predpisov v spojitosti s § 139 ods. 1 vyhlášky č. 543/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov pri podaní predmetného dovolania dňa 22. 10. 2012, v dôsledku ktorého došlo k protizákonnej a protiústavnej manipulácii dovolacieho súdneho konania a zasahovaniu do nezávislosti a nestrannosti súdu, (viac ako 6 mesiacov od začatia dovolacieho súdneho konania nebolo potvrdenie o prevzatí a pridelení veci ani zaslané sťažovateľovi – dovolateľovi),

- a následným procesným úkonom Najvyššieho súdu SR voči účastníkom konania (sťažovateľovi a maloletému dieťaťu sťažovateľa), ktorý spočíval v nekonaní súdu vo veci predmetného dovolania sťažovateľa (dovolateľa – otca dieťaťa), keď Najvyšší súd SR v rozpore s právnym poriadkom SR (Občianskym súdnym poriadkom, Ústavou SR, ako aj Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Chartou základných práv EÚ a Dohovorom OSN o právach dieťaťa) neposkytol súdnu ochranu práv maloletému dieťaťu sťažovateľa a sťažovateľovi, resp. odmietol výkon súdnej právomoci nevydaním rozhodnutia súdu o predmetnom dovolaní v zákonom presne stanovenej, časovo ohraničenej a uzavretej 6-mesačnej lehote na rozhodnutie súdu (bez zákonnej možnosti predĺženia súdom) v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletých, na vykonanie ktorej má účastník konania právny nárok garantovaný vnútroštátnym právom (§ 10a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojitosti s § 243c a § 176 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku, ako aj Ústavou SR), boli porušené nasledovné základné práva a slobody, ako aj ľudské práva

a základné slobody maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa zaručené medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je viazaná SR, zaručené;

- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 1 Ústavy SR,*
- *čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 12 ods. 1 Ústavy SR a čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 1 ods. 1 Ústavy SR,*
- *čl. 41 ods. 1 Ústavy SR,*
- *čl. 12 ods. 4 Ústavy SR,*
- *čl. 14 Ústavy SR,*
- *čl. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“),*
- *čl. 6 ods. 1 citovaného Dohovoru (právo na spravodlivé súdne konanie),*
- *čl. 14 citovaného Dohovoru,*
- *čl. 13 citovaného Dohovoru (právo na účinný prostriedok nápravy),*
- *čl. 17 citovaného Dohovoru (zákaz zneužitia práv),*
- *čl. 47 a čl. 54 Charty základných práv EÚ,*
- *čl. 3 ods. 1 a ods. 2, čl. 4, čl. 5 a čl. 35 Dohovoru OSN o právach dieťaťa.*

a v nadväznosti na porušenie uvedených základných práv účastníka konania (sťažovateľa a maloletého dieťaťa sťažovateľa), ako aj ľudských práv zaručených medzinárodnými zmluvami, ktoré slúžia na domáhanie sa práv priznaných subjektom práv právnym poriadkom SR, došlo tak k následnému porušeniu, resp. súhlasu štátneho orgánu súdnej moci SR s ohrozovaním a porušovaním nasledovných základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd maloletého dieťaťa sťažovateľa zaručených medzinárodnými zmluvami, ktorými je viazaná SR, ktorých súdnej ochrany sa domáhal sťažovateľ tak v rámci predmetného dovolania, ako aj v rámci odvolania v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012, sp. zn. 2CoP/69/2012):

- *čl. 15 ods. 1 a ods. 2 Ústavy SR,*
- *čl. 2 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,*
- *čl. 6 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru OSN o právach dieťaťa,*
- *čl. 40 Ústavy SR,*

- čl. 3 ods. 1 Charty základných práv EÚ,
- čl. 24 ods. 1 a ods. 3 Dohovoru OSN o právach dieťaťa,
- čl. 16 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 19 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,
- čl. 7 ods. 2 Charty základných práv EÚ,
- čl. 16 ods. 1 a ods. 2 Dohovoru OSN o právach dieťaťa,
- čl. 41 ods. 4 Ústavy SR,
- čl. 7 ods. 1 a čl. 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa,
- čl. 41 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 24 ods. 1 a ods. 2 Charty základných práv EÚ,
- čl. 33 ods. 1 Charty základných práv EÚ,
- čl. 3 ods. 1 a ods. 2, čl. 4, čl. 5 a čl. 35 Dohovoru OSN o právach dieťaťa,
- čl. 12 ods. 1 Ústavy SR čl. 12 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 14 Ústavy SR,

ako aj k následnému porušeniu nasledovných základných práv sťažovateľa, ako aj ľudských práv a základných slobôd sťažovateľa zaručených medzinárodnými zmluvami, ktorými je viazaná SR, ktorých súdnej ochrany sa domáhal sťažovateľ tak v rámci predmetného dovolania, ako aj v rámci odvolania v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012, sp. zn. 2CoP/69/2012):

- čl. 16 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 19 ods. 2 Ústavy SR,
- čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,
- čl. 7 ods. 2 Charty základných práv EÚ,
- čl. 41 ods. 4 Ústavy SR,
- čl. 41 ods. 1 Ústavy SR,
- čl. 33 ods. 1 Charty základných práv EÚ,
- čl. 18 ods. 1 Dohovoru OSN o právach dieťaťa,
- ako aj čl. 5, čl. 4 a čl. 35 Dohovoru OSN o právach dieťaťa.

2. Protizákonným a protiústavným postupom Najvyššieho súdu SR v súdnom konaní o predmetnom dovolaní sťažovateľa (dovolateľa – otca dieťaťa) proti uzneseniu Krajského

súdu v Prešove zo dňa 31. 08. 2012, č. k. 2CoP/69/2012-228, súčasne došlo k manipulácii predmetného dovolacieho súdneho konania, k zásahu do nezávislosti a nestrannosti súdu a k zámernému a účelovému odmietaniu poskytnutia súdnej ochrany práv sťažovateľovi a maloletému dieťaťu sťažovateľa na legitímnom súde (vecne a miestne príslušnom súde), resp. odmietaniu súdnej ochrany práv zákonným senátom Najvyššieho súdu SR, čím boli porušené horeuvedené základné práva a slobody sťažovateľa a maloletého dieťaťa sťažovateľa zo strany súdnej moci v SR:

- keď Najvyšší súd SR v dôsledku odmietnutia výkonu súdnej právomoci vo veci predmetného dovolania sťažovateľa postupoval rovnako ako všeobecné súdy nižšieho stupňa (Okresný súd Vranov nad Topľou a Krajský súd v Prešove) v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012, sp. zn. 2CoP/69/2012) protizákonnými a protiústavnými postupmi a rozhodnutiami, keď rovnako zasiahol do nezávislosti súdu a spôsobil prierahy v poskytnutí súdnej ochrany práv legitímnym súdom (miestne príslušným Okresným súdom Bratislava V) v súdnom konaní o predmetnom návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej na pozbavenie rodiča (odporkyne – matky dieťaťa) výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu v celom rozsahu okrem vyživovacej povinnosti rodiča (odporkyne – matky dieťaťa) voči maloletému dieťaťu, ktorá podľa § 39 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov rozhodnutím súdu nezaniká, a na zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti navrhovateľa (rodiča – otca dieťaťa) a určenie výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu v celom rozsahu navrhovateľovi (rodičovi – otcovi dieťaťa), rešpektujúc ustanovenia § 39 ods. 4 zákona č. 36/2005 Z. z. v znení neskorších predpisov vo vzťahu k odporkyni, ktorý doručil navrhovateľ (otec dieťaťa) miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava V dňa 24. 04. 2012 (sp. zn. 20P/135/2012), a ktorý bol nezákonne postúpený nelegitímnemu – miestne nepríslušnému Okresnému súdu Vranov nad Topľou, kde je predmetom nelegitímneho a nezákonného súdneho konania (sp. zn. 4P/102/2012), kde v rámci jeho prejednávania bol nelegitímnym a nelegálnym rozhodnutím súdu ustanovený kolízny opatrovník na zastupovanie maloletého dieťaťa v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012), a nadradil tak záujmy Náboženskej spoločnosti Jehovových svedkov v SR na presadzovaní jej ideologických princípov a praktík, ktoré ohrozujú a porušujú základné práva dieťaťa, nad základné práva a slobody garantované Ústavou SR všetkým (t. j. aj subjektu práva,

ktorým je maloleté dieťa), a umožnil pretrvávajúce protiprávne zasahovanie do výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu sťažovateľa v rozpore s čl. 41 ods. 4 Ústavy SR, ktorá „starostlivosť o deti a ich výchovu priznáva výhradne rodičom, a tak ako priznáva právo deťom na výhradnú rodičovskú výchovu a starostlivosť“.

- a umožnil zasahovanie do výkonu rodičovských práv a povinností voči maloletému dieťaťu sťažovateľa, ku ktorému dochádzalo proti vôli sťažovateľa (dovolateľa – otca dieťaťa) presadzovaním týchto ideologických princípov a praktík matkou dieťaťa, ako aj prostredníctvom členov Náboženskej spoločnosti Jehovových svedkov, ktorým matka dieťaťa uvedeným spôsobom umožňovala porušovať základné práva maloletého dieťaťa sťažovateľa a základné práva sťažovateľa, dokonca v obydlí v mieste stáleho bydliska maloletého dieťaťa sťažovateľa v spoločnej domácnosti so sťažovateľom, a to napriek nesúhlasu, proti výslovnej vôli, ako aj bez vedomia sťažovateľa, a nastala tak súčasne perzekúcia sťažovateľa (otca dieťaťa) za to, že uplatňuje právny nárok maloletého dieťaťa na ochranu základných práv a právom chránených záujmov maloletého dieťaťa sťažovateľa, ako aj sťažovateľa (otca dieťaťa), ku ktorých ohrozovaniu a porušovaniu dochádza zneužívaním a zanedbávaním výkonu rodičovských práv a povinností matkou maloletého dieťaťa, členkou Náboženskej spoločnosti Jehovových svedkov, ktorá uprednostňuje a nadradzuje ideologické princípy, praktiky a záujmy Náboženskej spoločnosti Jehovových svedkov, ktoré ohrozujú a porušujú základné práva a slobody maloletého dieťaťa sťažovateľa, nad základné práva a slobody maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa, ktorých súdnej ochrany sa domáhal sťažovateľ tak v rámci predmetného dovolania, ako aj v rámci odvolania v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012, sp. zn. 2CoP/69/2012), a došlo k porušeniu nasledovných základných práv sťažovateľa a maloletého dieťaťa sťažovateľa zaručených:

- čl. 12 ods. 4 Ústavy SR,
- čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,
- čl. 17 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,
- čl. 54 Charty základných práv EU,
- čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 47

Charty základných práv EU v spojitosti s čl. 48 ods. 2 Ústavy SR.

3. Ústavný súd SR podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde prikazuje:

- *Najvyššiemu súdu SR, na ktorom sa dňa 22. 10. 2012 začalo súdne konanie o predmetnom dovolaní sťažovateľa (dovolateľa – odvolateľa – navrhovateľa – otca dieťaťa) proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 08. 2012, č. k. 2CoP/69/2012-228,*

- *Najvyššiemu súdu SR, ktorý porušil základné právo účastníkov konania (maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa) na zákonného sudcu a následne bol nečinný a ako legitímny súd podľa § 11 ods. 1 v spojitosti s § 10a ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku nevydal na základe § 243c Občianskeho súdneho poriadku v spojitosti s § 176 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku rozhodnutie súdu v zákonom presne stanovenej, časovo ohraničenej a uzavretej 6-mesačnej lehote v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletých začatej na základe návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej, doručeného Okresnému súdu Bratislava V dna 24. 04. 2012.*

- *v dôsledku čoho došlo Najvyšším súdom SR k odmietnutiu poskytnutia súdnej ochrany základných práv maloletému dieťaťu sťažovateľa a sťažovateľovi legitímnym zákonným senátom Najvyššieho súdu SR v zákonom presne stanovenej, časovo ohraničenej a uzavretej 6-mesačnej lehote, a boli tak porušené horeuvedené základné práva ako aj ľudské práva a základné slobody maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa zaručené citovanými medzinárodnými zmluvami, ktorými je SR viazaná.*

- *a v nadväznosti na nelegitímne a nezákonné uznesenia všeobecných súdov nižších stupňov (Okresného súdu Vranov nad Topľou – sp. zn. 4P/102/2012 a odvolacieho súdu – Krajského súdu v Prešove – sp. zn. 2CoP/69/2012) tak pretrváva protiprávny stav, keď v dôsledku protizákonnej a protiústavnej manipulácie predmetných súdnych konaní a zasahovania do nezávislosti súdu v dôsledku porušovania práva na zákonného sudcu a predpisov upravujúcich*

- *miestnu príslušnosť súdu došlo k vydaniu nezákonných rozhodnutí súdov, ktoré boli súčasne súdmi nelegitímnymi – miestne nepríslušnými vo vzťahu k miestnej príslušnosti súdu na súdne konanie o predmetnom návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej, doručeného sťažovateľom (dovolateľom – otcom dieťaťa) miestne príslušnému Okresnému súdu Bratislava V dňa 24. 04. 2012,*

aby konal vo veci predmetného dovolania sťažovateľa (dovolateľa – navrhovateľa – otca dieťaťa) proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove zo dňa 31. 08. 2012, č. k.

2CoP/69/2012-228, a to v súlade so zákonmi SR, Ústavou SR a medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je viazaná SR:

- t. j. aby Najvyšší súd SR ako vecne a miestne príslušný súd podľa § 11 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku v spojitosti s § 10a ods. 1 a § 36c Občianskeho súdneho poriadku neodkladne v lehote 10 dní od doručenia nálezu Ústavného súdu SR o tejto sťažnosti, prejednal a rozhodol predmetné dovolanie sťažovateľa (dovolateľa) zo dňa 18. 10. 2012, doručené Najvyššiemu súdu SR dňa 22. 10. 2012, keďže zákonom stanovená 6-mesačná lehota na vydanie rozhodnutia súdu o predmetnom dovolaní už uplynula a vzniknutý protiprávny stav je nezlučiteľný s čl. 41 ods. 1 Ústavy SR v spojitosti s § 176 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku,

- t. j. aby Najvyšší súd SR vydal neodkladne rozhodnutie súdu, ktorým poskytne súdnu ochranu práv maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa na základe predmetného dovolania sťažovateľa (dovolateľa – navrhovateľa – otca dieťaťa) v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletých,

- a aby tak Najvyšší súd SR napravil svojím rozhodnutím v súlade s uvedenými ustanoveniami zákonov SR, Ústavy SR a medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je SR viazaná, protiprávny stav, ku ktorému došlo nevykonaním súdnej právomoci vo veci predmetného dovolania sťažovateľa (dovolateľa – navrhovateľa – otca dieťaťa),

- a aby Najvyšší súd SR v súlade s uvedenými ustanoveniami zákonov SR, Ústavy SR a medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, ktorými je SR viazaná, pri výkone súdnej právomoci v zmysle predmetného dovolania sťažovateľa (dovolateľa – navrhovateľa – otca dieťaťa) rešpektoval, že čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 47 Charty základných práv EÚ garantuje súdnu ochranu aj základných práv a slobôd maloletého dieťaťa sťažovateľa a sťažovateľa, ktorých súdnej ochrany sa domáhal sťažovateľ tak v rámci predmetného dovolania, ako aj v rámci odvolania v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012, sp. zn. 2CoP/69/2012), uvedených v časti III. tejto sťažnosti.

Rozhodnutie Najvyššieho súdu SR je nevyhnutné z dôvodu zabezpečenia účinnej a rýchlej súdnej ochrany práv nielen v predmetnom dovolacom súdnom konaní na Najvyššom súde SR, ale aj v samotnom súdnom konaní začatom na základe návrhu

navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej začatom na Okresnom súde Bratislava V dňa 24. 04. 2012 a nezákonne postúpenom Okresnému súdu Vranov nad Topľou, kde je predmetnom nelegitímneho a nezákonného súdneho konania (sp. zn. 4P/102/2012), keďže nevydanie rozhodnutia o predmetnom dovolaní sťažovateľa je prekážkou v ďalšom postupe Okresného súdu Vranov nad Topľou v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012), vzhľadom na to, že:

- predmetným dovolaním sťažovateľa (dovolateľa), ako aj odvolaním sťažovateľa (odvolateľa), t. j. opravnými prostriedkami v predmetnom súdnom konaní (sp. zn. 4P/102/2012, sp. zn. 2CoP/69/2012) bolo okrem iného namietané nedodržanie základnej podmienky súdneho konania (miestnej príslušnosti súdu),
- a základnou podmienkou predmetného súdneho konania o návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej je rozhodnutie Najvyššieho súdu SR o predmetnom dovolaní, ktorého predmetom je námietka ustanovenia kolízneho opatrovníka nelegitímnym súdom a žiadosť o odstránenie vzniknutého protiprávneho stavu, keď v predmetnej veci starostlivosti súdu o maloletých koná nelegitímny – miestne nepríslušný súd na súdne konanie o predmetnom návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej,
- t. j. keď Okresný súd Vranov nad Topľou koná, prejednáva predmetnú vec starostlivosti súdu o maloletých a rozhodol o ustanovení kolízneho opatrovníka ako nelegitímny - miestne nepríslušný súd na súdne konanie o predmetnom návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) na predbežné opatrenie, t. j. ako miestne nepríslušný súd aj na súdne konanie vo veci samej, keďže miestna príslušnosť súdu na súdne konanie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia sa spravuje miestnou príslušnosťou súdu na súdne konanie vo veci samej, a to na základe okolností v čase začatia súdneho konania (§ 74 ods. 2 prvá veta Občianskeho súdneho poriadku v spojitosti s § 11 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku).

Z uvedeného dôvodu je povinnosťou Okresného súdu Vranov nad Topľou podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku prerušiť súdne konanie začaté na základe návrhu navrhovateľa (otca dieťaťa) vo veci samej doručenom Okresnému súdu Bratislava V dňa 24. 04. 2012, keďže v dovolacom súdnom konaní na Najvyššom súde SR sa rieši otázka (podmienka súdneho konania – miestna príslušnosť súdu na súdne konanie

vo veci samej), od ktorej závisí rozhodnutie okresného súdu a okresný súd nie je oprávnený túto otázku riešiť.»

Sťažovatelia zároveň žiadali o priznanie primeraného finančného zadost'učinenia v sume 55 000 €.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie svojich základných a iných práv postupom najvyššieho súdu v konaní o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu, ktoré podal

sťažovateľ na najvyššom súde, ku ktorému malo dôjsť tým, že najvyšší súd sťažovateľovi pri podaní dovolania nevydal potvrdenie o prijatí a pridelení veci podľa § 51 ods. 1 a 9 zákona o súdoch a vo veci bol nečinný, pretože nekonal a o dovolaní sťažovateľa nerozhodol v zákonom ustanovenej 6-mesačnej lehote.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľov o tom, že najvyšší súd sťažovateľovi pri podaní dovolania nevydal potvrdenie o prevzatí a pridelení veci, ústavný súd uvádza, že v zmysle § 240 ods. 1 OSP sa dovolanie podáva na súde, ktorý vo veci rozhodol v prvom stupni. Súd prvého stupňa po vykonaní procesných úkonov podľa § 241 ods. 3 a 4 OSP, ktoré majú prípravný charakter, predloží dovolanie spolu so súdnym spisom dovolaciemu súdu. V prvom stupni vo veci sťažovateľov rozhodoval Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „okresný súd“), preto v zmysle citovaných ustanovení mal sťažovateľ podať dovolanie na okresnom súde. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal dovolanie najvyššiemu súdu, tento musel podanie sťažovateľa postúpiť okresnému súdu. Z uvedeného dôvodu nebolo možné potvrdenie o prevzatí a pridelení veci sťažovateľovi vydať (I. ÚS 61/2013).

O zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa názoru ústavného súdu postupoval v tomto prípade najvyšší súd v súlade s právnymi normami upravujúcimi dovolacie konanie (resp. podanie dovolania, pozn.), a preto postupom najvyššieho súdu, ktorý nevydal sťažovateľovi potvrdenie o prevzatí a pridelení veci, nemohlo dôjsť k namietanému porušeniu označených základných a iných práv sťažovateľov.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľov o porušení ich základných a iných práv nečinnosťou, resp. nekonaním najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktorý podľa tvrdenia sťažovateľa o jeho dovolaní proti uzneseniu krajského súdu nerozhodol v zákonom ustanovenej 6-mesačnej lehote, ústavný súd poukazuje na ustálenú judikatúru, ktorej súčasťou je aj právny názor, podľa ktorého jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Z uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 381/2012 z 28. februára 2013, ktoré si ústavný súd zabezpečil v rámci prípravy predbežného prerokovania sťažnosti, ústavný súd zistil, že najvyšší súd o dovolaní sťažovateľa proti uzneseniu krajského súdu rozhodol 28. februára 2013, teda 4 mesiace po podaní dovolania sťažovateľom (22. októbra 2012, pozn.), o čom bol sťažovateľ vyrozumieť aj listom sp. zn. Spr 232/2013 z 8. marca 2013, ktorým predsedníčka občianskoprávneho kolégia najvyššieho súdu sťažovateľovi oznámila, že jeho sťažnosť na prieťahy v štyroch konaniach vedených najvyšším súdom (sťažnosť sa

týkala aj konania vedeného pod sp. zn. 2 Cdo 381/2012, pozn.) vyhodnotila ako neopodstatnenú.

V danom prípade aj keď v čase podania sťažnosti ústavnému súdu ešte nebola predmetná vec sťažovateľov právoplatne skončená, najvyšší súd už vo veci sťažovateľov meritórne rozhodol, čím odstránil ich právnu neistotu. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 381/2012 z 28. februára bolo okresnému súdu doručené 8. apríla 2013, okresný súd zabezpečil jeho doručenie sťažovateľovi, a to 25. apríla 2013. Táto skutočnosť v zásade zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľov z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v petite ich sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. mája 2013